

har i flere Dage ikke læst Aviserne; men saa meget veed jeg dog, at du igen vil stille dig.“

I Stedet for at svare gav Præsten sig til at tale om det Brev, han i sin Tid havde modtaget fra ham.

„Du har maaske undret dig over, at jeg ikke har svaret paa det tidligere. Men det har haft sin bestemte Grund.“

„Det er jo nu saa ganske ligegyldigt, Johannes! Jeg forlanger ingen Forklaring. Nu er du jo selv kommen, og det skal jeg aldrig glemme dig. Lad nu Fortiden hvile! Jeg har selv skammet mig over den dumme Historie — det maa du tro.“

„Jeg vil alligevel gerne forklare dig Grunden til min Tavs-
hed,“ svarede Præsten. „Det er jo dog bedst saa vidt muligt at forebygge nye Misforstaaelser. Du skrev i dit Brev, at det var mig, der ved den Lejlighed var den udæskende Part. Det kan jeg nu ikke indrømme dig; men det skal jeg forresten ikke lægge videre Vægt paa. Det betyder jo kun saa lidt, hvad der var den tilfældige Anledning til Striden. Derimod maa du forstaa, kære Povl, at hvad den dybere liggende Aarsag angaar — —.“

Doktoren standsede ham.

„Nu ikke et Ord mere, Johannes! Jeg for min Part har glemt vort Klammeri — det kan du ogsaa gøre. Det var ikke bedre værd!“

Ved disse Ord var det, som om et Lys slukkedes inde i Præstens Øjne. Han sad en Tid og saae ned for sig uden at tale.

„Ja ja, Povl! Jeg skal altsaa ikke komme nærmere ind paa Sagen. Jeg ønsker ikke at vække ny Strid imellem os. Men —“

„Nej, nu taler vi ikke mere om det!“ afbrød Doktoren ham igen og humpede hen til Døren. „Undskyld! Jeg vil blot give Pigerne Besked. For du bliver her da i Nat?“

„Nej Tak, Povl, jeg vil ikke paa nogen Maade gøre Forstyrrelse i Huset. Jeg kom blot for at høre, hvordan det stod til. Jeg maa endogsaa snart afsted.“

„Men hvorfor dog? I det Vejr!“

Præsten forklarede, at han var kommen kørende hertil sammen med sin Nabo, Niels Jensen, der havde et Ærende hos